

Posudek bakalářské práce
H. Gottwaldové
Člověk s handicapem jako obraz Boží

Bakalářská práce H. Gottwaldové byla předložena v předepsané formě a obsahuje všechny náležitosti požadované u bakalářské práce. Forma zpracování je velmi dobrá, gramaticky i stylisticky jde o zřetelně nadprůměrnou práci.

Práce je mezi úvodem a závěrem rozdělena do pěti kapitol, které se postupně zabývají vymezením pojmů a pole zkoumané problematiky, otázkami, jak je to s Božím obrazem v člověku, jak hodnotit zdraví a nemoc z hlediska křesťanské víry, jaký smysl má či může mít utrpení a konečně analýzou různých aspektů života s postižením a jejich teologickým hodnocením, i vztahu mezi lidmi s postižením a bez něj v církvi.

Práce má 52 stran textu, bohatě opatřené poznámkami pod čarou (celkem 235) a je zpracována i graficky velmi dobře. Bibliografie je poměrně rozsáhlá, zahrnuje velkou většinu relevantní české literatury k tématu a řadu důležitých cizojazyčných zdrojů.

K formálním stránkám práce nemá hodnotitel prakticky žádné připomínky. Chyb je v celé práci jen několik, a žádná z nich hrubě rušivá, poznámky jsou zpracovány pečlivě (snad jen v pozn. 99 mohla být uvedena nějaká informace ke Hnutí víry – odkaz na knihu či autora, kde najít něco víc). Možná se dá upozornit, že u čtvrté kapitoly a otázek hledání smyslu by se slušelo zmínit Viktora Frankla a jeho dílo.

Obsahově je práce srozumitelným a dobře uspořádaným výkladem o úskalích i možnostech života s postižením, a to jak pro lidi s postižením samé, tak pro ty (a zvláště pro ty), kdo s nimi přicházejí do styku.

Hodnocení některých extrémních křesťanských (či rádobykřesťanských) přístupů, které autorka předkládá, je vyvážené, opírá se o různé zdroje a dobře postihuje problémy těchto jednostranných pohledů na nemoc a postižení.

Pozice autorky je z textu zřetelná, argumentačně podložená, ekumenicky otevřená a zcela obhajitelná. Hodnotitel shledává, že některé momenty v práci dávají dobrou záminku k rozhovoru, neboť s autorkou nesdílí zcela úhel pohledu.

Autorka si je vědoma určité provokativnosti teze, že utrpením se člověk může účastnit na díle vykoupení (str. 31 a potom 48n), v evangelickém prostředí. Odkaz na apoštoly, zvláště Pavla, přehlíží, že jejich utrpení je utrpením zvěstovatelů evangelia, utrpením pronásledovaných pro spravedlnost. Lze zahrnout pod tento aspekt každé utrpení, přijme-li je člověk jako uložené Bohem? – Bylo by i snášení nemoci podílem na vykupitelském utrpení Božím?

S tím souvisí i konstatování, že by člověk byl povolán k utrpení (str. 29). Hodnotitel se brání akceptovat utrpení jako povolání a přimlouvá se za rozlišení druhů a příčin utrpení z hlediska jejich teologického hodnocení.

Konečně, praví-li Sölle, že křesťanství přitakává k utrpení (str. 28), o jaké přitakání tu jde – v práci je kontext naznačen (jako část lásky k životu...), ale bylo by užitečné formulovat to výslovněji a podrobněji.

Uvedené otázky jsou chápány jako podněty pro obhajobu, k níž práci bez výhrad doporučuji, pracovně s návrhem hodnocení mezi B a A.

V Praze, 7. 6. 2007

J. Halama